

Det var aldri meningen at de profesjonelle eller et knippe med ildsjeler skulle være de som bringer nye barn inn i menigheten, fosterer og mater dem og oppdrar dem. Det var ment å være din og min oppgave som alminnelige kristne som har vokst til modenhet.

*Jeg skriver til dere, mine barn, fordi dere har fått syndene tilgitt for hans navns skyld. Jeg skriver til dere fedre, fordi dere kjenner ham som er fra begynnelsen. Jeg skriver til dere unge, fordi dere har seiret over den onde.*¹

Når Johannes skriver til oss kristne her bruker han bilder fra det naturlige liv som vi alle kjenner oss igjen i: Livssyklusen, barn – ungdom – voksen, er bare slik livet er. Det er den naturlige veksten og utviklingen: Du fødes inn i verden som et lite forsvarsløst barn som trenger lite annet enn kjærlighet, varme og mat.

Men du vokser videre, og når etter hvert ungdomsstadiet, en fase med store omveltninger både fysisk og mentalt. Fra å være et barn, avhengig av voksne

foreldre, til å ha ansvar for livet ditt - en modnings- og frigjøringsprosess, en selvstendigjøringsprosess. Du begynner å ta viktige avgjørelser i eget liv, definerer dine egne verdier og normer, tar selvstendige valg som setter retningen for livet. Du føler deg mer og mer selvstendig og mindre og mindre prisgitt dine foreldres beslutninger og overstyring.

På mange måter er du nå din egen herre, men du innhentes mer og mer av livets alvor og plikter på vei inn i de voksnes rekke. Singellivet tar slutt og du inngår et livslangt ekteskap med din elskede. Og så, ut fra kjærligheten skjer det forunderlige i livets mysterium: Nå er det plutselig du som sitter i foreldrerollen med et uskyldig, forsvarsløst lite barn i armene og har ansvaret med å

sørge for kjærlighet, varme, mat og trygghet. En ny generasjon har blitt født!

Men hva skjer nå med deg? Jo, du har nå gått inn i din viktigste oppgave i livet! Viktigere enn karriere, viktigere enn egenrealisering, viktigere enn opplevelser, viktigere enn å få leve ut drømmene, ja, viktigere enn alt!

Ungekrik midt på natten! Aktiviteter på skolen kolliderer med fotballkampene du alltid har pleid å gå på. Festivallivet om sommeren er ikke lenger mulig. Det virker som vi gjør noen merkelige valg! Hvorfor får vi barn? Vel, spør hvem som helst som er forelder om de ville gi fra seg barnet. Det er noe i oss som vil bringe fram en ny generasjon. Det er en drivkraft i oss som vil elske fram disse herlige,

1. 1 Joh 2,12-13

krevende småtassene. “Noe” som gjør at vi legger ned og prioriterer om livet! Det naturlig kristne liv og utvikling

Livssyklusen og beskrivelsene over kjenner de fleste seg igjen i. Men hvorfor trekker Johannes inn dette bildet i brevet sitt til de kristne? Og hva mener han med “barn som har fått syndene tilgitt”, “fedre som kjenner han som er fra begynnelsen” og “unge som har seiret over den onde”?

Det naturlige livet Gud har skapt oss til er på mange måter mønsteret for det åndelige livet vi er kalt til. Tenker du etter (eller leter) i Det Nye Testamente er det veldig mye fokus på åndelig vekst og stor vekt lagt på å komme til modenhet, om å nå sin fulle vekst, om å vokse opp til Han som er hodet osv. Men hva er “modenhet” i kristenlivet? Bibelkunnskap? Talegaver og evne til å forkynne? Nådegaver? At du finner “din plass”? At du blir gruppeleder, søndagsskolelærer, cellegruppeleder eller kanskje til og med pastor eller eldste? Hvordan kan du vite når noen er en moden kristen?

Det er selvsagt noe med Åndens frukt her som er veldig viktig : Kjærlighet, fred, glede, overbærenhet, tålmodighet, utholdenhet, trofasthet, mildhet og godhet.² Og vi kunne også funnet fram

mange skriftsteder om det umodne.³ Vi forventer at voksne ikke er furtne, krangler med alle rundt seg og lignende. Det hører barnet til. Den modne har vokst forbi dette. Den modne får barn, lærer å sette til side sine egne behov og bruke tid og krefter på å gi gode oppvekstvilkår for sine barn. Den modne gir trygghet, kjærlighet omsorg er tålmodig, overbærende, mild, god, trofast. Hmmm! Dette ligner vel på det vi leste fra Gal 5:22-23?

din og min oppgave som alminnelige kristne som har vokst til modenhet. Du som er barn i livet med Gud; nyt tilværelsen! Dine synder er tilgitt! Du er rettferdiggjort og Gud elsker deg!

Er du i kategorien “dere unge”, ivrig og sterk. Du har lagt bak deg barnestadiet og står for noe selv. Du har lært å vurdere hva som er rett og galt, lært å styre livet ditt og seire over fristelser! Pris Herren! Du er en overvinner!

Det naturlige livet Gud har skapt oss til er på mange måter mønsteret for det åndelige livet vi er kalt til.

I det jordiske livet er dette helt naturlig, men det skulle være like naturlig i det kristne livet! Hva har gått galt? Johannes beskriver de tre stadiene med største selvfølgelighet og adresserer de tre kategoriene hver for seg: “Jeg skriver til dere barn fordi...”; “Jeg skriver til dere modne fordi...” og “jeg skriver til dere unge fordi...”. Noe viktig og elementært har blitt nesten fraværende i kristenheten og det er på tide å ta det tilbake! Det var aldri meningen at de profesjonelle eller et knippe med ildsjeler skulle være de som bringer nye barn inn i menigheten, fosterer og mater dem og oppdrar dem. Det var ment å være

Men en stor del av oss kristne ser ut til å ha stoppet på ungdomsstadiet i vår åndelige utvikling! De fleste kristne ser ut til å vokse til stadiet “seirende unge” hvor de lever gode kristenliv og våre menigheter er fulle av fantastiske mennesker som lever gudfryktige liv, er gode eksempler, trofaste, vennlige og har godt rykte blant naboer så vel som kolleger. Men så skjer noe merkelig! Alt for mange synes å være ufruktbare og lever resten av sine liv uten å være involvert i å bringe fram neste generasjon! Selvfølgelig er de fleste foreldre i det naturlige og oppdrar sine barn til å bli som dem selv og det er fantastisk.

2. Gal 5:22-23

3. Gal 5:19-21

Men har ikke Gud talt om en større utbredelse av evangeliet enn bare den reproduksjon vi kristne står for i det naturlige? Hvem tar seg av de som ikke er del av en kristen, solid familie?

Den impulsive Peter var nok litt vel ovenpå da han frimodig proklamerte "Om alle de andre forlater deg så gjør ikke jeg det, Jesus! Om så jeg skal dø med deg, så svikter jeg deg ikke!". Han fikk en lærepenge og skjønnte nok at egen kraft ikke er det vi skal sette vår lit til. Men det var noe herlig og godt i Peters bekjennelse! Der var et inderlig ønske om å stå med Mesteren gjennom alt! Og da Jesus etter sin oppstandelse møtte Peter og de andre spurte han

Peter like mange ganger som han hadde fornektet: "Peter! Elsker du meg?" "Elsker du meg mer enn de andre?" Og Peter fikk igjen bekrefte sin kjærlighet til Jesus. Men se på hva Jesus gjorde: "Peter! Elsker du meg?", spurte Jesus. "Ja, Herre! Det gjør jeg!", svarte Peter og legg merke til responsen fra Jesus: Første gang: "Fø min lam!" Andre gang: "Vokt mine får!". Og tredje gang: "Fø mine får!". Hva var det Jesus ville kommunisere til Peter (og de andre disiplene og oss som kom senere)? Jo, det Han sa var: "Hvis du elsker meg, elsker du de som er mine!", "Elsker du meg legger du livet ned for mine disipler!".

Hvorfor det har blitt slik er ikke lett å svare på. Kanskje har det sammenheng med profesjonaliseringen i kristenheten? Aktivitetsfokus hvor antall møtebe-søkende og velsmurte arrangementer har blitt viktige? Manglende forkyn-nelse om å vokse til modenhet? Det kan være mange og sammensatte årsaker, men uansett hva som har skylden er det på tide med en forandring hvor vi sammen som en kropp legger ned våre egne liv og investerer vår tid penger og krefter i "venner som kan ta imot oss i de evige boliger".

Torfinn Myhre
torfinn.myhre@sykehuspartner.no

Men har ikke Gud talt om en større utbredelse av evangeliet enn bare den reproduksjon vi kristne står for i det naturlige? Hvem tar seg av de som ikke er del av en kristen, solid familie